

Радой Ралин
Астрономът

Астрономът всяка вечер излизал да наблюдава звездите – това било съвсем нормално, защото неговата професия могла да се упражнява само през нощта. И както ги наблюдавал, паднал в един дълбок кладенец, откъдето било невъзможно сам да се измъкне. Дълго надавал отчаяни викове за помощ. Вярвал, нали е кладенец, все пак ще минат жадни хора, ще му помогнат.

На разсъмване спрели двама минувачи:

– Какво си завикал отдолу бе – запитал единият. – Каква работа имаш там?

Падналият им обяснил естеството на своята професия.

– Абе, серсемино! – обадил се вторият. – Как ще забележиш и различиш далечните звезди, като не можеш да различиш пътя от ямата ей тук, на близката земя, дето е носът ти?

– Но един ден ние ще ходим до звездите и оттам ще идват тук при нас – опитал се да обясни астрономът. – Както ние виждаме звездите, така и оттам ни виждат.

– Тогава нека дойдат отгоре да те освободят – отговорил първият и почти се готвел да тръгне.

Но вторият проявил човещина:

– Чакай, нека да го извадим, защото иначе мърси водата, от която ще прием.

Ето как личната полза породила човещината.

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5909>]